

βολισμού δὲν ἠφανίσθη, ἢ, ὅπου τοῦτο συνέβη, ἀνα-
νεώνει αὐτήν.

Μολονότι ἡ πείρα τρόπον τινὰ ἐμετρίασε τὸν
βαθμὸν τῆς ἐκ τοῦ βουτυεμβολισμού ἐλπιζομένης
ὠφελείας, ἐξακολουθεῖ ὅμως εἰσέτι ἐν τῶν μεγίστων
ἀγαθῶν ἀφ' ὅσα ἐδωρήθησάν ποτε εἰς τὸ ἀνθρώπινον
γένος. Ἡ ἐκ τῶν φυσικῶν εὐλογιῶν θηήσις ἦτο πε-
ρίπου εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατόν· ἐκ δὲ τῶν προσβαλ-
λομένων μετὰ τὸν βουτυεμβολισμόν ἐννέα μόνον τοῖς
ἑκατόν ἀποθνήσκουσι. Τῶν ἐκ τῆς νέας μεθόδου
ὠφελειῶν ἔχομεν τρανὸν μαρτύριον τὴν ἐλαττωθεῖ-
σαν ποσότητα τῶν θανάτων καὶ τὴν αὐξηθεῖσαν δι-
άρκειαν τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς· οὕτω, ἐνῶ τὸ 1780 ἡ
ἐτησία θηήσις ἦτον ἓνας εἰς τεσσαράκοντα, τὸ 1821
ἦτον ἓνας εἰς πενήκοντα ὀκτώ. Εἶναι δὲ τοῦτο πολὺ
μᾶλλον ἀξιοσημείωτον, ὡς πρὸς τὰ τέχνα,—τὰ πρὸ
τοῦ νῦν συνεχῶς γινόμενα θύματα τῶν εὐλογιῶν.
Πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ βουτυεμβολισμού ἀπέθνη-
σκον εἰς τὸ Λονδίνον ἐξήκοντα τέχνα τοῖς ἑκατόν,
τεσσαράκοντα δὲ τοῖς ἑκατόν εἰς ὅλην τὴν Ἀγγλίαν,
ἐνῶ εἰς τὸ διάστημα τῶν εἴκοσι ἐτῶν ἀπὸ 1810 μέ-
χρι 1830 οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἠλαττώθησαν εἰς τριά-
κοντα καὶ εἴκοσι τοῖς ἑκατόν. Ἀληθεύει μὲν ὅτι
ἡ ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολὴ αὕτη δὲν πρέπει ν'
ἀποδοθῆ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν εὐλο-
γιῶν, ἀλλὰ βέβαια κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος· καὶ
μάλιστα ἐπειδὴ ἡ φοβερά αὕτη νόσος, καὶ ὅτε δὲν
ἀπέβαινε θανατηφόρος, ἔθετε τὰ σπέρματα πολλῶν
ἄλλων ἀσθενειῶν. Ἰπάρχει δὲ καὶ ἄλλος στοχα-
σμός, κατώτερος μὲν, πλείστου ὅμως λόγου ἀξίος,
ὅτι τὸ κεφάλαιον τῆς ἐκ τῶν εὐλογιῶν προσωπικῆς
ἀσχημίας, τυφλώσεως, κλπ., ἀμέτρως ἠλαττώθη.
Εἶναι μὲν ἀπίθανον ὅτι ἡ νόσος αὕτη θέλει ἐκρι-
ζωθῆν ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἡ δύναμις αὐτῆς ἐμπο-
ρεῖ πολὺ μᾶλλον νὰ σμικρυνθῆ, καὶ νὰ περισταλθῆ ἡ
σφαῖρά τῆς διὰ γενικωτέρου συστήματος βουτυεμ-
βολισμού. Διότι καὶ μεταξύ μας, καὶ εἰς σχεδὸν
πᾶσαν ἄλλην χώραν, εὐρίσκονται ἀκόμη πολλοὶ, μά-
λιστα ἐκ τῶν πτωχοτέρων τάξεων, οἵτινες ἢ ἐκ προ-
λήψεως, ἢ ἐξ ἀγνοίας, ἢ ἐξ ἀδιαφορίας, παραμε-
λοῦσι τὸ σωτηριῶδες τοῦτο προφυλακτικόν.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ
ΗΓΕΜΩΝ.

ΟΤΕ Ο ΜΕΓΑΣ Ἀλέξανδρος περιήρχετο καθυποτάσων
τὴν οἰκουμένην, ἔφθασεν εἰς χώραν τινὰ τῆς Ἀφρικῆς,
ὅπου οἱ ἄνθρωποι, κεχωρισμένοι ἀπὸ τοῦ ἐπιλοίπου κό-
σμου, κατόικον εἰρηνικῶς ἐν καλύβαις, καὶ δὲν ἐγνώ-
ριζον τίποτε περὶ πολέμων ἢ δορικτητόρων. Ὁ Ἀλέ-
ξανδρος, παραστάς ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος τοῦ λαοῦ τού-
του, ἔλαβε τὴν πλέον φιλόξενον ὑποδοχήν. Ὁ ἡγεμὸν

παρέθηκεν εἰς αὐτὸν φοίνικας, σῦκα, καὶ ἄρτον, ὅλα
ὅμως χρυσᾶ. “Τί!” ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος, “ἐδῶ
τρώγετε χρυσόν;” “Σὲ παρέθηκεν χρυσόν,” ἀπάντη-
σεν ὁ ἡγεμὸν, “διότι εἰς τὴν πατρίδα σου ἔχετε ἀρί-
στην τροφήν, καὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ ἔλθῃς ἐνταῦθα
πρὸς ζήτησιν αὐτῆς.” “Δὲν ἦλθον διὰ τὸν χρυσόν
σου,” εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, “ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ γνω-
ρίσω τὰ ἔθνη σας.” “Γιώντι;” ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος.
“λοιπὸν παράμεινε μεθ' ἡμῶν ὅσον χρόνον ἐπιθυμεῖς.”

Ἐνῶ συνδιελέγοντο, ἦλθον δύο πολῖται νὰ κριθῶ-
σιν. Εἶπε δὲ ὁ ἐνάγων, “Παρά τοῦ ἀνδρὸς τούτου
ἠγόρασα χωράφιον, καὶ σκάπτων αὐτὸ εὐρήκα θησαυ-
ρόν, ὅστις φυσικὰ δὲν εἶναι ἰδικὸς μου· διότι ἐγὼ ἠγό-
ρασα μόνον τὴν γῆν, καὶ ὄχι τοὺς ἐν αὐτῇ κεκρυμμέ-
νους θησαυρούς· ἀλλὰ μ' ὄλον τοῦτο, ὁ πωλητὴς δὲν
θέλει νὰ λάβῃ αὐτὴν ὀπίσω.” Ὁ κατηγορούμενος
ἀπεκρίθη, “Εἶμαι ἐπίσης εὐσυνειδήτος καθὼς ὁ συμ-
πολίτης μου· ἐγὼ ἐπώλησα τὴν γῆν καὶ πᾶν τὸ ἐμπε-
ριεχόμενον, ὅθεν καὶ τὸν θησαυρόν.”

Ὁ κριτὴς ἐπανέλαβε τοὺς λόγους αὐτῶν, ὥστε νὰ
βεβαιωθῆ ὅτι ὀρθῶς ἐνόησε τὴν ὑπόθεσιν· μετὰ τινὰ
δὲ σκέψιν εἶπε, “Σὺ, φίλε μου, ἔχεις υἱόν;” “Μά-
λιστα.” “Καὶ σὺ θυγατέρα;” “Μάλιστα.” “Αἰ-
λοπὸν, ὁ υἱός σου ἄς νυμφευθῆ τὴν θυγατέρα τούτου,
καὶ τὸ νέον ἀνδρόγυνον ἄς λάβῃ τὸν θησαυρόν.” Ὁ
Ἀλέξανδρος ἐφαίνετο ἐκπεπληγμένος. “Εἶναι ἡ ἀπό-
φασίς μου ἀδικός;” ἠρώτησεν ὁ ἡγεμὸν. “Ὅχι διό-
λου,” ἀπάντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, “ἀλλὰ με ἐκπλήττει.”
“Εἰς τὴν πατρίδα σου πῶς ἤθελε συμβιβασθῆν αὕτη
ἡ διαφορά;” “Νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν,” ἀπεκρίθη
ὁ Ἀλέξανδρος, “ἀμφότεροι ἤθελον τεθῆν ὑπὸ φύλα-
ξιν, καὶ ὁ θησαυρὸς ἤθελεν εἰσελθεῖν εἰς τὸ βασιλι-
κὸν ταμεῖον.” “Εἰς τὸ βασιλικὸν ταμεῖον!” ἠρώτησε
μὲ ἀπορίαν ὁ ἡγεμὸν. “Λάμπει ὁ ἥλιος εἰς τὴν πα-
τρίδα σου;” “Βέβαια.” “Βρέχει ἐκεῖ;” “Μάλιστα.”
“Παραδόξον! Εὐρίσκονται ἐκεῖ ἡμερᾶ, χορτοφάγα ζῶα;”
“Πολυεῖδη.” “Λοιπὸν,” εἶπεν ὁ ἡγεμὸν, “διὰ τὰ
ἄθῶα ταῦτα ζῶα συγχωρεῖ τὸ πανάγαθον Ὅν νὰ λάμ-
πη ὁ ἥλιος, καὶ νὰ πίπτῃ ἡ βροχή. Σεῖς οἱ ἄνθρω-
ποι εἴσατε ἀνάξιοι τοιούτων χαρίτων.”

ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΠΟΙΟΥΝΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΚΟΠΟΙΟΥΝΤΑ.

“ΔΙΕΡΧΕΣΘΕ ΕΥΕΡΓΕΤΟΙΥΝΤΕΣ” Ναί, χριστεπώ-
νυμε τοῦ Κυρίου λαέ, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν διέρχεσθαι
τὸν βίον ἀγαθοποιούντες ἀλλήλους, τὸ κατὰ δύναμιν
ἕκαστος, κατὰ τὴν θεῖαν ἐντολήν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς
φιλαδελφίας. Τοῦτον, ἀδελφοί, τὸν βραχὺν καὶ μά-
ταιον βίον πάντες διερχόμεθα ὡς παραδίδται καὶ δια-
βάται· “Γενεὰ πορεύεται, καὶ γενεὰ ἔρ-
χεται.” Συνεχῆς τις ὁδὸς πρόκειται εἰς ἡμᾶς ἡ
παρούσα ζωὴ παρατεταμένη, καὶ διηρημένη καθ' ἡλι-
κίας, ὡς ἂν εἰς σταθμούς· καὶ ἀρχὴ μὲν τῆς ὁδοπο-
ρίας ἡ γέννησις, τέρμα δὲ τοῦ δρόμου ἡ τοῦ τάφου σκη-